

Julie Růžičková & Jitka Jandáková

AŽ NA KRAJ SVĚTA

PRAPŮVODNÍ CESTOU
DO SANTIAGA A JEŠTĚ DÁL

 Charita
Česká republika

BRÁNA

AŽ NA KRAJ SVĚTA

PRAPŮVODNÍ CESTOU
DO SANTIAGA A JEŠTĚ DÁL

Julie Růžičková & Jitka Jandáková

AŽ NA KRAJ SVĚTA

**PRAPŮVODNÍ CESTOU
DO SANTIAGA A JEŠTĚ DÁL**

EUROMEDIA GROUP

Tuto knížku věnujeme našim dětem a partnerům
za porozumění našemu rozhodnutí opustit je na dobu tří týdnů
ve víře, že nikdo z nich neumře hlady, že bravurně ovládnou
všechny domácí spotřebiče a že se to bez nás doma
určitě nezblázní.

Kdy, když ne teď, splnit si svůj sen?

AŽ NA KRAJ SVĚTA

Prapůvodní cestou do Santiaga a ještě dál

Copyright text & foto © Julie Růžičková, 2024

ISBN 978-80-284-0053-8

Předmluva

Upřímně nás překvapil velký zájem o naši pouť, ale také podpora a určitý obdiv, se kterým jsme se setkaly. To a množství otázek, které jsme po návratu dostaly a stále dostáváme, nás motivovalo k tomu sepsat deník-cestopis, který právě držíte v ruce.

Je určen jak těm, kteří o své první pouti teprve přemýšlejí, tak i zkušeným poutníkům, kteří chtějí poznat zatím nepoznané. Víme, že aby se člověk vydal na pouť, potřebuje jediné – odhodlání udělat první krok. Jakou pouť si člověk zvolí, jestli dlouhou, náročnou, kratší, na etapy, v jednodušším terénu, nebo v horách, není podstatné. Důležité je rozhoupat se. Každá první pouť je totiž začátkem něčeho dalšího. Čeho? Na to už si musí každý poutník přijít sám. Deník považujeme za příliš intimní formu sdělení, zároveň ale nejsme profesionálky v psaní cestopisů a chtěly jsme si ponechat prostor k vyjádření našich emocí, kterých byla naše pouť plná. Proto deník-cestopis. Pokud je vaším zvykem číst text odzadu, jako první se seznámíte s kapitolou Otázky a odpovědi ke *Camino Primitivo*, ve které jsme zpracovaly všechny dotazy, které jsme z okolí dostaly. Pro více informací vás pak rády odkážeme na jednotlivé kapitoly, doplněné o fotografie. Těch jsme pořídily mnoho, jelikož *Camino Primitivo* je trasa mimořádně krásná a velmi fotogenická.

Upřímně nás potěší, když vás inspirujeme k tomu uskutečnit něco, co si přejete. Jen do toho! **A v neposlední řadě vám děkujeme, že jste koupí této knihy podpořili Charitu Česká re-**

publika. Doporučte tento cestopis i dál, těm, u kterých věříte, že ho budou rádi číst. Sepsaly jsme ho se stejným nadšením, jako jsme šly naši první, a jistě ne poslední poutí.

Buen camino vám přejí Julie a Jitka

www.charita.cz
www.kdykdyzneted.cz

Leden 2023

Julie a Jitka

Julie: „Tak jaký byly Vánoce?“

Jitka: „Fajn, a ještě jsem dostala jeden perfektní dárek, nový boty. A ty jsem si moc přála. Na túry.“

Julie: „No tak to by chtělo jít v nich do Santiaga!“

Jitka: „Super, kdy vyrazíme?“

Julie: „Správná odpověď.“

Jitka: „V létě? Až budu mít po auditu.“

Julie: „Ale ne na tejdén, ani dva tejdny nechci. Tři! Ať to stojí za to.“

Jitka: „Hmm, tak to bude výzva. Souhlas.“

Únor 2023

Julie a Jitka

Jitka: „Tak jsem to nastudovala, půjdeme na konec světa, podle mého oblíbeného Lva.“

Julie: „Jakého Lva?“

Jitka: „Přinesu ti knížku. Je to nejnáročnější cesta, když už, tak už. A hele, to ujdeme v pohodě, vychází mi to na 450 kiláků, to je na nějakých dvacet dní.“

Julie: „Dvacet dva za den?“

Jitka: „Jo, zhruba, to bude v pohodě.“

Julie: „Jasně že jo!“ – Julie

Březen 2023

Markéta a Julie

Markéta: „Vy plánujete tu cestu, vid’? Vždycky jsem tu pout’ chtěla jít a vím, že jestli nepůjdu teď, už to asi nikdy nepodniknu, určitě ne sama.“

Julie: „Můžeš jít s námi, ale máme plán a nebudeme ho měnit, jdeme až na konec světa.“

Markéta: „Tolik času nemám, ale dojdu s váma ráda do Santiaga.“

Název skupiny: **Pouť léto 23**

Pondělí 12. června

Markéta

Ja jsem vcera dostala od sestry a matky vyborny dary k svatku – nejakou prej silene vybornou a DRAHOU naplast na puchy a 3 baliky vhlcenyho hajzlpapiru, kazdej vazí pul kila. 😊

Sobota 17. června

Julie

Holky ja se nemuzu dockat.

Jitka

Nevim jak vy, ale ja uz mam zabaleno.

Markéta

Ja mam hromadku.

Julie

Ja dnes zkusila zvazit, bez obleceni a hygieny mam 4,5, uz to vidim, poletim ve vsech hadrech navrstvenych na sobe.

Jitka

Ja mam 7 i s hygienou, ale beru trochu jidla, co jsem tu mela, kase a instantni kuskus, coz je 400 g.

Čtvrtek 22. června

Julie

Jedu v sandalech, rikam si, ze zbytecne po ceste zprasim ponozky, kterych mam poskrovnou.

Ja budu rada, kdyz odjedu jakkoli, jsem v totalnim stresu a mam hrozne prace jeste. A mas v poledne spinn?

Markéta

Julie

Jo, coz mi na klidu, ze mam dost casu, neprida, ale uklidni me to.

Na letisti budu v 19:30.

Jitka

Julie

Zabouchla jsem pocitac, hodim powerbanku do baglu a jedu.

Na tachometru 5 a v ocich smrt, letim na metro a jedu. Nic nemam.

Markéta

Julie

Co nemas? ... ja az ted teprve ve stavu flow, vlastne nevim, co je flow. Seru na vsechno.

Flow je, ze jedes na dobrodruzo, hlavne uz nic neper a nezehli.

Jitka

Markéta

Ale mam rtenku a ted jsem sedla do busu.

Úvod: Camino Primitivo

Hurá na pouť!

START: **Oviedo, Asturie**

CÍL: **Fisterra, Galicie**

KDY: **22. června – 14. července 2023**

DÉLKA: **450 km**

ČASOVÝ PLÁN: **21 dnů (19 dnů chůze + 2 dny letecká doprava)**

NEJVYŠŠÍ BOD TRASY: **1219 m n. m.**

NÁROČNOST: **Proměnlivá, na některých úsecích těžká nebo podle aplikací „expert“, jinde průměrná „moderate“, část trasy vede po pohodových cestách označených „easy“.**

MOBILITA: **Chůze. Využití dopravních prostředků nebo autostopu jsme v průběhu poutě samy sobě nepovolily.**

Mějte na paměti, že každou pouť si můžete naplánovat po svém, trasu si můžete upravovat i v průběhu poutě, ať už podle počasí, únavy nebo na základě spontánního rozhodnutí, protože jak známo, všechny cesty tady stejně vedou do Santiaga. I naši trasu chápejte pouze jako inspiraci, snadno si ji můžete přizpůsobit svým časovým i fyzickým možnostem, nebo ji dokonce rozčlenit na etapy. Nemálo poutníků jde pouť i několik let. Na místo, kde jste naposledy skončili, se jednoduše můžete dopravit autobusem a pokračovat v cestě. Jsme toho názoru, že autobus nebo autostop byste měli využít jen a právě pro tento účel.

O tom, že vaši pouť, není-li rozčleněna na roční etapy, je třeba dojít i s pálicími chodidly a bolavýma nohama, či dokonce po čtyřech, není pochyb. Fyzická bolest, stejně jako větší či menší míra utrpení, které každého poutníka postihnou, jsou důležitou součástí vaší cesty.

My jsme se na své pouti rozhodly dojít z Ovieda až do Fisterry, inspirovány knihou Aloise Jiráska *Z Čech až na konec světa*. Ta knížka nás oslovila, psaná starou češtinou, s krásnými ilustracemi od Mikoláše Alše, popisující příběh putování družiny Lva z Rožmitálu, který v patnáctém století podnikl výpravu z Blatné až na konec světa. Jeho putování trvalo dva roky, my jsme to naše naplánovaly na tři týdny. Nevyšly jsme z Blatné, vyšly jsme z Ovieda v Asturii, ale příběh Lva dal naší pouti nový rozměr.

Naší původní motivací bylo doslova si dojít k prožitku, o němž jsme tušily, že nám ho kombinace dlouhotrvající fyzické námahy a panenské přírody poskytne. A s Jiráskem a jeho vyprávěním pro nás pouť získala také určitý duchovní podtext. Několikrát během cesty jsme si Jiráska citovaly, vybavovaly si konkrétní pasáže, to když jsme se ocitly na stejném místě, na kterém stál před pěti sty lety Lev, a my jsme to místo podle knížky dokázaly přesně identifikovat.

Když přišel ten den D, kdy jsme stály u patníku s číslem kilometrovníku 0 (který tam před pěti sty lety určitě nebyl) a dívaly se na oceán ze stejného místa jako on – Lev tehdy s přesvědčením, že za jeho horizontem už není nic, my s vědomím, že jsme to dokázaly ve zdraví – tehdy jsme se objaly a plné emocí to vyslovily: „Tuto je konec pevné země, konec světa, neboť dále není nic nežli moře a jen moře, kteréhož kde je konec. Bůh milý toliko sám ví.“

Nevíme, kolik poutníků pokračuje ze Santiaga právě až do tohoto města (můžete se setkat jak s galicijským Fistera, tak španělským Finisterre), které bylo až do 15. století považováno za konec světa. Z latinského finis terrae, tedy konec země, vzniklo koneckonců i jméno městečka. Fistera je skutečně krásné místo, kde stojí za to strávit i více dní, odpočinout si na plážích Atlantiku a zpracovat alespoň částečně vjemy a zážitky, kterých je mnoho a jejichž dozvuk ve vás bude ještě dlouho po pouti rezonovat.

Po Prapůvodní cestě, jak je *Camino Primitivo* česky nazýváno, projdete velkou část Asturie a celou Galicii, dojdete pěšky k At-

lantiku a poznáte krásnou a doslova panenskou přírodu této části Španělska. Budete intenzivně vnímat svoje tělo, objevíte nové schopnosti, poznáte sami sebe a možná naleznete svoje jiné já. Odhodíte taky svoje bolesti a těžkosti, skrze fyzickou bolest zbystříte ostatní smysly a ulevíte hlavě od veškerého informačního, zvukového, světelného a čichového smogu. Na pouti si psychicky odpočínáte a nabijete se novou, dosud nepoznanou energií. Ověříte si své fyzické možnosti, jakož i míru psychické odolnosti, a prověříte si svou skutečnou motivaci. A kdo ví, třeba vám pouť navždy změní život.

PRVNÍ ETAPA

Z Ovieda do Santiaga

*„Po Božích tajemstvích pátrat, co jsou, i po nebi ustaň!
Poněvadž smrtelný jsi, též o to, co smrtelné, pečuj! Já však
poznávám to a chci, ať vy též to znáte: směšným že stává se
člověk, jenž k věcem budoucím touží pozvednout svoji tvář, ač
by měl na péči míti toliko přítomnou věc, neb neví, zda uštknu-
tím náhlým zítra ho neskosí smrt neb co se mu přihodit může.“*
[#spokorounapouti](#)

Toulky českou minulostí, 120. schůzka

Den první: Oviedo–Grado

Euforie a první a poslední spaní pod širákem

ASTURIE

NAŠLAPÁNO: 30,69 km

„Budeme sbírat razítka? Jsme řekly, že ne, ne?“

„Začátek a konec musí bejt.“

„Jasný. A už v tom jedem.“

„A zítra budík v šest, 30 kiláků musíme dát.“

„... tak dobrou.“

„Co? Slyšíš, jak to tady žije?“

#pouť

Probouzíme se v Oviedu, hlavním městě španělské provincie Asturie. Právě tady začíná naše pouť. Jsme plné energie, nedočkavosti, neznalé toho, co nás čeká. Že to bude hezké, o tom nepochybujeme, že to bude tak úžasné, ještě zdaleka netušíme. A že to bude i bolet, to si nechceme vůbec připustit.

Do Ovieda jsme dorazily včera odpoledne po značně dlouhé a utahané cestě, na které jsme kvůli změně letu nuceně nocovaly na letišti v Římě. Stud šel stranou, přespaly jsme na zemi v letištní hale, schované na šikovním místě za vysokou reklamní stěnou. Ráno jsme objektivně vypadaly o dost víc fit než ti, kteří celou noc klímali zlomení na sedačkách nebo na židlích u stolečků před zavřeným bistro. My jsme spaly jak andílci a s uspokojením jsme konstatovaly, že nafukovací kari-

matky nevezeme zbytečně. Nic, absolutně nic nám nemohlo pokazit náladu a naše euforie, kterou jsme začaly pociťovat už cestou na Ruzyni, se jen stupňovala.

Po příletu jsme se na sprchu v rezervovaném pokoji v centru těšily jako na smilování. Vedle zvonku u vstupu do bytového domu jsme si přečetly instrukci, že máme zavolat na telefonní číslo. Jitku, která jako jediná z nás umí španělsky, hlas v telefonu ujistil, že máme počkat a za chvíli nám někdo přijde předat klíče. Pán s klíči v ruce se zjevil takřka okamžitě, odemkl dům a pokynutím nám naznačil, že můžeme vstoupit. Julie uznale komentovala, že to byla teda super rychlost a že už se nemůže dočkat pokoje.

Jedna za druhou jsme šlapaly po schodech za pánem jako v husím pochodu. Došly jsme až do chodby ve druhém patře, a najednou se náš průvod prudce zastavil, až Markéta málem narazila hlavou do futra dveří. Pan domácí zůstal stát přede

dveřmi a my jsme ho obestoupily zezadu a dychtivě mu koukaly přes rameno, až odemkne dveře našeho pokoje. On se na nás ale překvapeně otočil a po chvíli nám pokynul rukou k druhým dveřím se symbolem panenky. Necháply jsme ani jedna. „Dyť on jde na hajzl a my jak blbky za ním!“ došlo Jitce a tehdy jsme si konečně všimly, že stojíme přede dveřmi, na kterých visí cedulka s panáčkem. Udělaly jsme čelem vzad, nechaly pána vyřídit si své a po schodech jsme se smíchem seběhly zpátky před dům. Tam si nás za chvíliku vyzvedla skutečná paní domácí a ubytovala nás v malinkém pokoji s jedním oknem nasměřovaným do ulice plné kavárniček a bister. Dopřály jsme si nutnou sprchu a vypravily se k asi půl kilometru vzdálené katedrále svatého Salvadora. Měly jsme dost času projít si centrum Ovieda a nasát atmosféru prvního španělského města na naší cestě.

Markéta nám všem před cestou nakoupila poutnické pasy za 400 korun a rozhodla se sbírat razítka. Vydala se do katedrály,

a když se vrátila, triumfálně prohlásila, že tam nebyla žádná fronta. O chvíli později už jsme měly razítka všechny tři a spokojeně jsme stály před katedrálou – krásnou, vysokou, majestátní. Navštívily jsme malý obchůdek, koupily si sýry, rajčata, ořechy, chleba a víno a našli zelenou plochu na mapě, která značí park. Udělaly jsme si první piknik v trávě a večer po návratu na náměstí už jen sledovaly ten neskutečný šrumec a veselí, zkrátka typický španělský ruch v ulicích, které byly zaplněné stolečky a všude se to hemžilo rodinami s dětmi, mladými i staršími lidmi. Sotva padla tma, na předzahrádkách hospod a restaurací nezbyla jediná volná židle. Bylo tam živo, ale ne hlučno. Nikde nehrála hlasitá hudba, která by rušila atmosféru, ulicemi se rozléhaly pouze hlasy všech lidí, kteří se po siestě vypravili ven jíst, pít, za zábavou, na procházky a venčit psy. Po pikniku jsme došly zpátky na náměstí a usadily se na schody před místní městskou budovu, odkud jsme měly parádní výhled na celé náměstí. „Sledujete, co je tady pejskařů? Španělé evidentně milují psy a žádný prťavý, devět z deseti jsou velký psi,“ podívala se Julie. Místní svoje chlupaté kamarády venčí v městských parcích, ale nezdráhají se s nimi posadit ani na předzahrádky, když pijou kávu anebo večerí. Psi své páníčky nezaprou – jsou totiž úplně stejně společenští. Neštěkají, nehrozí, jsou veskrze přívětiví a milí.

Vypozorovaly jsme, že se Španělé hodně vodí za ruce a snad každý pár si dává najevo náklonnost hezkými gesty – bez ohledu na věk, naopak, starší dvojice jsou ještě o krapet romantičtější. Na úvod našeho dobrodružství bylo zkrátka fajn pozorovat ženy a muže středního a vyššího věku, jak se k sobě hezky chovají, hladí se, při chůzi nespěchají, smějí se a užívají si přítomnost jeden druhého.

„Všimly jste si, že ty Španělky nemají botoxy a jsou tak přirozeně hezké?“ napadlo Julii. Také muži v Oviedu ani trochu neodpovídali našim představám o snědých španělských mužích atletické postavy, s černými vlasy a jiskrou v oku.

Místní byli urostlí i drobní, s vlasy barvy neurčité a žádní pr-voplánoví hezouni. „Asi moc čumíme na filmy anebo myslíme,

že realita u moře na dovolený je skutečná," konstatovala Jitka. Pozorovat lidi nás bavilo a seděly jsme na schodech až do hluboké tmy, která padla teprve po desáté hodině. Markéta nás opustila dřív, protože se jako zpravodajka ČTK nemohla odstříhnout od pracovního e-mailu na 100 %. „Holky, vy jste tak naspeedované, že byste nejradši vyrazily už teď, co?" zavolala na nás přes rameno při odchodu. Měla pravdu – nemohly jsme se dočkat rána. Cítily jsme, že máme tolik energie, že bychom nejraději vyrazily na cestu už v noci a s čelovkami na hlavě. Dopily jsme skvělé místní víno – bylo slabé a výrazně chutnalo po ovoci – a šly jsme na ráno čekat do postele.

Na snídani v kavárně u katedrály si dáváme naše první a ohromně dobré kafe za euro padesát a pak se s batohy na zádech vydáváme na cestu. Město je oproti předchozímu večeru a noci nezvykle tiché a už brzo ráno jsou ulice umyté a nepořádek z chodníků spláchnutý vodou a uklizený. Jako by se tu ono večerní veselí ani nekonalo.

Procházíme zástavbou a následujeme mušle, navigační značky naší cesty a symboly každé pouti do Santiaga. Nejsme si hned jisté, zda směr určuje na mušli její hřbet, nebo paprsky. Jakmile ale spatříme první patník, je nám to jasné – správná cesta vede za hřbetem slavné lastury hřebenatky.

V ulicích potkáváme několik dalších poutníků, ale ne všichni jdou stejným směrem jako my. Po půlhodině docházíme k parku a necháváme stále ještě spící Oviedo za sebou. Všimáme si jednoho mladíka, který nás následuje. Zatímco my se smějeme, všechno fotíme, komentujeme a nadšeně jásáme u každé mušle, kterou vidíme, on jde úplně klidně. Pozoruje nás přitom s takovým milým, až blahosklonným pohledem. Julie podle hůlek na jeho batohu odhadne, že bude asi zkušenějším chodcem.

Každý poutník si jde svým tempem, volí si jinou denní trasu i ubytování, přesto stejného člověka můžete potkat na pouti během dne třeba i dvakrát, jednou ho předejdete vy, jindy on

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Až na kraj světa – Prapůvodní cestou do Santiaga a ještě dál.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.